

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 715/2020
17.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић адвокат из ..., против туженог „Путеви“ АД Ужице, кога заступа пуномоћник Невена Фирст адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 550/18 од 31.07.2018. године, у седници одржаној 17.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 550/18 од 31.07.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 423/17 од 13.11.2017. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу на име неисплаћене зараде за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године исплати износ од 874.053,11 динара, са законском затезном каматом ближе означеном у овом ставу изреке. Ставом другим изреке тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 199.325,00 динара са каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 550/18 од 31.07.2018. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П1 423/17 од 13.11.2017. године тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да му на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године исплати 874.053,11 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе означене у том ставу изреке (тачка 1.) и тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове поступка од 94.500,00 динара (тачка 2. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију са захтевом за накнаду трошкова поводом тог одговора.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је запослен код туженог на неодређено време и у спорном периоду радио је на пословима ... без закљученог уговора о раду. Чланом 56. ПКУ туженог од 06.02.2006. године, прописано је да се цена рада за најједноставнији рад утврђује у месечном износу, а у члану 59. да се цена рада радног места утврђује множењем цене за најједноставнији рад и коефицијента тог радног места. Овако утврђена цена рада не може бити нижа од најниже цене рада према Посебном колективном уговору за делатност путне привреде РС. У члану 61. овог уговора прописано је да се зарада запосленог утврђује на основу цене рада утврђене уговором о раду, оствареног радног учинка, оствареног резултата пословања и временаведеног на раду, а у члану 65. да се зарада запосленом увећава за 0,5% цене радног места за сваку навршену годину рада остварену у радном односу и да се зарада запосленог увећава за рад у дане државног и верског празника 110%, за рад ноћу од 22,00 до 6,00 часова наредног дана 30%, а за прековремени рад 30% и за рад недељом 30%. Одлуком туженог број .. од 05.04.2010. године одређено је да најмањи коефицијент према коме ће се обрачунавати основна зарада за најједноставнији посао износи 1,8. Према коефицијенту 1,8 бруто зарада износи 19.773,00 динара а нето зарада 13.680,00 динара, док ће се примена бруто, односно нето цене рада примењивати за обрачун зарада за април 2010. године и зарада ће се исплаћивати сходно финансијским могућностима привредног друштва. Економско финансијским вештачењем утврђено је да применом Одлуке туженог број .. од 05.04.2010. године, разлика између исплаћене зараде тужиоцу и обрачунате зараде према коефицијенту 1,8 узимајући цену рада за најједноставнији рад за коефицијент 1, износи укупно 487.688,14 динара за утужени период. Примењујући одредбе ПКУ туженог од 06.02.2006. године који се и даље код туженог примењује, одредбе ПКУ за грађевинарство и одредбе ПКУ за делатност путне привреде, вештак је извршио обрачун разлике зараде између исплаћене зараде тужиоцу и зараде обрачунате према коефицијенту радног места тужиоца од 1,8, узимајући минималну цену рада по сату за коефицијент 1 и утврдио да иста за утужени период износи 874.053,13 динара. Тужиоцу је у спорном периоду исплаћивана зарада која је била виша од минималне зараде.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев и туженог обавезао да тужиоцу исплати неисплаћену разлику зараде за спорни период, која му припада према Посебном колективном уговору за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала РС и Посебног колективног уговора за делатност путне привреде РС обрачунату применом минималне цене рада за коефицијент 1 и коефицијента радног места тужиоца од 1,8.

По оцени Врховног касационог суда правилно је побијаном другостепеном пресудом примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев за исплату неисплаћене зараде за период од 01.08.2012. године до 31.07.2015. године, одбијен као неоснован.

У спорном периоду у примени је био Посебни колективни уговор за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала ("Службени гласник РС" бр. 15/12) до 29.03.2014. године, а затим Посебни колективни уговор за делатност путне привреде ("Службени гласник РС" бр. 3/15) који се примењивао од 22.01.2015. године. Правилно је становиште другостепеног суда да у конкретном случају не постоји основ за обрачун зараде тужиоцу применом основице коју чини минимална зарада и коефицијента 1,8 садржаног у обрачуну зарада –исплатном листу за тужиоца, јер му овај коефицијент не припада према наведеним колективним уговорима за послове које је обављао (...) сходно стручној спреми, сложености и одговорности. У недостатку уговора о раду којим се утврђују елементи за обрачун зараде, исплатни листови за спорни период сходно Закону о раду не представљају акте на основу којих се утврђују права и обавезе по основу рада. Уговорена цена рада може бити нижа од минималне цене рада коју одређује Социјално-економски савет, али износ који послодавац исплати запосленом на име зараде не сме бити нижи од минималне зараде. У спорном периоду тужиоцу је исплаћивана зарада већа од минималне зараде, па се неосновано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић